

www.tarel.co.il אתר תנועת אריאל

מרכז הפעולות והצ'ופרים המקוון

מבית עבדים / חיים ברנסון

יואל הסתובב בבית בצעדי ריקוד. קצת הפריע לה בעבודה, אבל שאלו יהיו ההפרעות שלה... "אָאָהָנו אוכלים לאָאָץ שלנו!" הקטן הכריז מולה. "נכון", דוֹרְרָה ליטפה את ראשו, "אנחנו הולכים לארץ שלנו". היא המשיכה לארוז את החפצים שימשיכו איתם לארץ. לארץ שלהם.

היא נולדה פה, וגם הוריה. וסביה משני הצדדים. על הארץ שלהם היא שמעה רק מסיפורים. היא זוכרת את אמה ע"ה מושיבה אותה על ברכיה ומספרת לה בערגה על המולדת הנמצאת במרחק שבוע הליכה מהם, אך הרחוקה מהם כרחוק שמים מארץ. שם הם חיו חיים חופשיים, ופה הם עבדים נרצעים. באותם רגעים שאמא היתה מספרת להם על הארץ שלהם, כמו היתה נשכחת העבדות הנוראה, וכאילו היו מבקרים לזמן קצר בארץ החלומות. חלומות מתגשמים. חוזרים לארץ. היא מתנערת מהחלום בהקיץ וחוזרת לארוז.

אין זמן לחלום. יש לה עוד הרבה עבודה... אבל עבודה כזו היא מוכנה לעבוד. בשמחה. צריך עוד לסיים לארוז את הכל, וגם את התכשיטים שבקשה מנאוניסה לתת לה. נאוניסה נתנה לה במתנה את העגילים המזוהבים שלה, עם עיטור הנחש, ואת הצמיד עטור החרוזים הצבעוניים. דוררה קבלה בתודה את התכשיטים, ובבית שברה את צורת הנחש. עגיל זה יפה, נחש – לא. היא הכניסה את התכשיטים לאריזת עור ישנה שמצאה וסקרה בעיניה את הבית, לראות מה עוד צריך להוציא מפה.

יעקב חזר. הביא חמור לסחוב את המשא. אולי שכן מצרי נתן לו כדי לזרז אותו לצאת לדרך. "הכנת אוכל?" הוא שאל. "צודק", ענתה, ונגשה להכין לחם בתנור. לא הספיקה לסיים וכבר עברה השמועה שיוצאים. לקחה את הבצק, העמיסו את הילדים וצעצועיהם בידם על החמורים ויצאו לדרך. אפילו לא נעלו. העיפה מבט על הדלת. אדום על המזוזות, אדום על המשקוף וגם כמה טפטופים סמוקים על הרצפה. זכר ללילה הארוך שעבר עליהם. הלילה המפחיד בחייה. או אולי בדיוק להיפך.

ארבעת הימים של קשירת הכבש שקנו למיטה נגמרו אתמול לפנות ערב. יעקב לקח אותו ושחט. את אלהי מצרים הוא שחט. היא נרעדת כשהיא חושבת על זה. נזכרת איך חשקה את השפתיים כדי לא לעצור אותו מלקיים את מצוות הא-ל. כְּבִשָּׁה את הפחד, וחשה לראשונה בחייה הרגשה של בן חורין מהי. לעשות דבר מבלי להכנע לשעבוד כלשהו. מפחיד להיות בן חורין, מפחיד בהתחלה.

יעקב לקח את הדם וצבע את המשקוף והמזוזות. לא הכי אסתטי, אבל למי זה אכפת? זה מפחיד הרבה יותר מאשר שזה לא יפה מהכיוון האחד, ומהכיוון הנגדי – אם עוזבים את הארץ הארורה הזו למחרת, אז למה לא להשאיר בתים צבועים לצבועים האלה? זוכרת את הסיפור הקבוע לילי שבת, איך המצרים פיתו אותם בשפת חלקות להיכנס לשעבוד. נתנו בהם אמון ונכנסו לבור. אביה היה מסיים את הסיפור תמיד במשפט הקבוע: אל תאמינו לנחשים.

לאחר כמה צעדים נפלה בה ההכרה שזו הפעם האחרונה שלה כאן, בארץ לידתה. העיפה מבט אחרון בבית וניתקה אותו משם. יוצאים, הולכים לארץ המולדת. לאט לאט התקבצו מסביב כולם, כל יהודי הסביבה. מבטים בורקים בעיניים, ראש מורם. עם ישראל בתפארתו.

<http://www.tarel.co.il/?CategoryID=1680> מרכז ההדרכה המקוון של תנועת אריאל

פעולות, ערבים, סיפורים, משחקים ועוד.

www.tariel.co.il אתר תנועת אריאל מרכז הפעולות והצ'ופרים המקוון

התחילו ללכת. משה בראש. המנהיג הדגול, האמיץ והעניו. לאורך הדרך ראו את העם הרברבן מובס מלקק את פצעיו. יעקב אמר לה: "רואה את ההוא שם, עם הבגד מהצמר והבן בידיים? זה היה הנוגש שלי, יימח שמו". היא הביטה עליו. לא האמינה. הדמות המרוססת הזאת היא אותו סאוניטיס המקולל? האב המצרי יושב, אוחז את בנו המת בידיו וממרר בבכי. היתה אומרת "בדמעות תנין", אבל כנראה שהוא באמת בכה. מגיע לו. היא הכירה גם את הבן. כמו כל בכור מצרי מצוי, הוא היה כהן לעבודה הזרה שלהם. היה לו חלק משמעותי בעובדה שארבעת בניה נותרו שם מאחור, מתו בלילה החשוך. נשאבו לזוהמת הנחשים, לא רצו לצאת. הורג בניה מת. ה' נקם דמם.

בצד השני של הדרך ראו אמהות מצריות מבכות את כהניהן המתים. יעקב לא הסתכל עליהן. "תראה כמה סבל", לב האם שבקרבה נחמץ. "האויב המיט על עצמו את האסון הזה", הוא ענה, "שלא יזעק חמס. המלך שלהם הוביל אותם לשם, וגם כל האחים המצריים שלו פעלו נגדנו... אל תרחמי על אכזרים. אם הם רק היו יכולים, הם היו קמים מהאבל ורודפים אחרינו". המילים שלו הורידו ממנה תחושת אשמה. הם עברו ליד נער מצרי, יעקב לא השתק. 'משוחרר', הרהרה לעצמה. היא לא הכירה כך את יעקב שלה. היא לא הכירה את יעקב.

חיים ברנסון את השב"צ (שבת בצהריים) - לומדים תורה, ובכיף. עלון שבועי המופיע גם באתר התנועה.